

Мълчжтъ! и само псето,
 Духъ тъменъ и злочестъ,
 Квичеше въ кръвъ облѣто
 И своя къмъ небето
 Испращаше протестъ.

То викаше: о спрете,
 О, чакайте сега!
 Надъ мене се смилете,
 Да мрж ме оставете
 Съсь моята тяга.

Мѣса ми сж раздрани;
 За мене черна смъртъ
 Туеъ скоро ще настане;
 Но мойтъ нови рани
 Ужасно ме горжтъ.

Охъ страшно е да гинж
 Въ струйтѣ, що гърмжтъ!
 Треперж, тѣнж, стивж!
 Охъ дайте да починж
 На сухо на брѣгтъ.

Какво ви сжмъ сторило?
 За пжтъ ви виждамъ прѣвъ!
 Въ що васъ сжмъ увредило
 Та лѣте въ бѣснило
 Невинната ми кръвъ?

И азъ, създање клето,
 Обичамъ божий свѣтъ,
 Да пришкамъ по полето,
 Да гледамъ къмъ небето, —
 Лазурниятъ му цвѣтъ.

И ази съ радость срящамъ
 Зората, утренъ часъ,